

Akinek a haja égbolt

Te, a naplemente véres sörényével
felhők tetején lépegető,
a kioltott szenvedély hamvvedrével,
a szerelem sokféle sikolyával –
hány rekedt torkú csillagot
hagytál ma kihunyni az égen?

A test fénné tisztítása

Nem hagyta, hogy megint beszívja a tükör.
Megfordította, hogy lecsurgassa róla saját arcát.
Mégvárta, hogy lemerüljön az űr sötétjébe,
ahol közönyösen játszik a csillagokkal
az, kit Teremtőnek nevezünk, de hatalma nincsen.

Akkor kiokádta az izzó tükördarabkákat,
a véres szülőszék maradványait,
ablakokat, ajtót, a küszöböt,
az üvöltést, a nevetést,
a szerelmet és minden emléket.
Fényvarrógépként énekelni kezdett.

Madár a zsenge fából

A madár a zsenge fából dudorodik ki.
Veri a kéket,
a kék veri őt.
A vágy kagylóvá sűrűsödik,
a cédrusba hatol, gyöngyöt ereszt.

Süvít a zöld szél,
megátkozza a fa rügyét,
a károgó fehér madarat.

Front felé

Fű sikong.
Bakancs zabálja a sáros füvet.
A tavasz színei örökre kifakultak.

Itt fű soha nem nő többé,
csak rekedt sóhaj, szürke menetszlopban.

Csókolódzók

Kifésülni a fény haját.
Lágyan nyakába szűrni a kacagást.
Belefúródni a kezek árbócaiba,
ziháló vitorlaként lebegni örökké,
sötét ruhában, a fekete szájban!

Saját feje tányéron

Önmagát köszönti fel,
és önmagával sakkozik a napernyő.

Vak muzikus tollruhában
egy fehér ruhás villásreggelin.